

[Korsgaard.]

her om 7 Mill. Kr. Finansministeren har ogsaa i sin Tale i Dag betegnet dem som ekstraordinære. Jeg vil altsaa sige, at de har i Virkeligheden intet med Driften at gøre.

Dernæst er der et Beløb paa 5 Mill. Kr. i Anledning af Mund- og Klovesygen. Ogsaa paa dette Omraade foretager den højtærede Finansminister en Opstilling, som efter mine Begreber ikke har noget synderligt at gøre med et virkelig og sundt Driftsregnskab.

Trods disse efter min Mening rent regnskabsmæssigt urigtige Opstillinger, som man kan sige, at man har Raad til at gøre, men som den private Mand ikke vilde faa Lov til at gøre, hvis det drejede sig om et almindeligt Skatteregnskab, er det alligevel muligt ved Hjælp af det kolossale Beløb, Merindkomstskatten giver, at holde Balancen, og saa er der vel endda et Overskud efter Tillægsbevillingslovforslaget paa smaa 3 Mill. Kr., hvortil Finansministeren allerede kunde tilføje 2 Mill. Kr. fra Nationalbanken, og hvortil man i alt Fald har Lov til at lægge nogle Millioner paa Grund af Forbrugsskatterne, der nu ifølge Tillægsbevillingslovforslaget beregnes 6 Mill. Kr. højere end paa Statsregnskabet for 1937—38. Hvis jeg ikke tager fejl, viser Opstillingen ved Januar Maanedes Udgang en Stigning paa 9 Mill. Kr. i Forhold til Statsregnskabet. Ogsaa paa denne Post skulde der vel komme nogle Millioner.

Saa, siger naturligvis Finansministeren, kommer der ogsaa uforudsete Udgifter. Der kommer nu ogsaa altid erfaringsmæssigt uforudsete Beparelser, saa jeg tror oprigtigt talt ikke paa, at det Billede, man faar paa Grundlag af Tillægsbevillingslovforslaget af indeværende Finansaar er blot nogenlunde rigtigt. Jeg vil dog ikke paa det nuværende Tidspunkt ligefrem opfordre til at give et Tilbud paa 15 Mill. Kr. paa Overskuddet i Aar.

Men altsaa, alt taget i Betragtning tror jeg ikke alt for meget paa den Opstilling, der er lavet her i Aar, og delvis er den kunstig, saaledes at gjort op paa almindelig og naturlig Maade vilde Overskuddet i hvert Fald blive meget større, og jeg vil da ogsaa inderlig haabe, at det bliver det. Det vilde i øvrigt ogsaa være et Udtryk for meget slet Finansstyre, hvis ikke det var saa, for hvis ikke det var saa, vilde det betyde, at vi ikke kunde undvære det Beløb, som den overordentlige Indkomstskat giver for i Aar, et Beløb, der vistnok er ansat til 31 Mill. Kr., og hvis man skal

opgive Merindkomstskatten og til Gængæld indføje Tillægsskatten, vil der fremkomme i hvert Fald et Tab paa nogle og tyve Millioner Kroner, et Tab, som der slet ikke vilde være Mulighed for at bære uden igennem endnu en Gang at faa en ekstraordinær almindelig Forhøjelse af Skatterne.

Om nu den højtærede Finansminister i Dag for at faa Pengene vil give Indtrykket af, at han er en fattig Mand og derfor i dette Øjeblik vil spille paa den Streng og saa maaske til Efteraaret over for dem, der til den Tid er valgt til Rigsdagen, naar det viser sig, at Overskuddet er meget større, vil spille paa en anden Streng og sige: Hvor var jeg dog en klog Finansminister, der kunde frembringe dette meget store Overskud sammenlignet med det Billede, jeg havde oprullet —, saa bliver Sagen ikke derved bedre. Baade det ene og det andet er efter mine Begreber en Fejl. Det er en Finansministers Pligt, saa langt hans Evner gaar, at give et fuldkommen nøgternt og saa vidt mulig rigtigt Billede af Finanserne. Jeg tror, at det Billede, som her er givet gennem Tillægsbevillingslovforslaget, faktisk er et vildledende Billede.

Det er altsaa ud fra den Hovedbetragtning, at jeg mener, at man overmaade vel kan forsvare for 1939—40 at stemme imod de ekstraordinære Skatter, som der her er Tale om. Om man i givet Fald kunde være gaaet med til en Tillægsskat, skal jeg lade være usagt, men som det er, sammenknyttet med Merindkomstskatten, maa jeg absolut mene, at man bør stemme imod det, og jeg vil mene, at det under en forstandig Finansministers Ledelse er fuldt forsvarligt at gøre det. Det drejer sig kun om et halvt Aars Skat, og jeg mener, at det bør kunne klares med de Beløb, man i øvrigt har.

Jeg maa igen i denne Forbindelse minde om, at Skatterne igennem de 10 Aar, hvor vi har haft det velsignelsesrige radikal-socialdemokratiske Styre, har indbragt 100 Mill. Kr. mere paa Driften, end der er brugt. Jeg nærer ingen Tvivl om, at nogen vil finde, at det er glimrende. Jeg mener, det er rigtig daarligt ud fra den Betragtning, jeg tidligere har gjort gældende, at jeg føler mig overbevist om, at Pengene i private Lommer giver meget mere Erhverv end i Statens Lommer. Det er i hvert Fald en Kendsgerning, at samtidig med at man har dette meget store Overskud, har man ogsaa en kolossal Arbejdsløshed. Jeg tror ikke, at denne kolossale Arbejdsløshed afhjælpes nær i den Grad, som